

Het nadrukken van den inhoud van dit blad is verboden overeenkomstig de Wet op het Auteursrecht.

Zondag 16 Februari 1913. N°. 1830.

Abonnementenprijs: franco aan huis, per drie maanden f 1.30, voor België per jaar f 5.30 bij vooruitbetaling, voor het verdere Buitenland en Ned.-Indië per jaar f 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers f —.10. Abonnementen worden aangenomen door het Bureau te Amsterdam, Boekhandelaren, Postdirecteuren enz.

Advertentien: van 1 tot 6 regels f 1.30, voor elken regel meer f —.20. Aanvragen en vermelding van liefdegaven f —.12 per regel.

LXXXI.

DERDE REEKS.
XVIII.

En God zegende Noach en
zijne zonen, en Hij zeide tot
hen: Zijt vruchtbaar en ver-
menigvuldigt, en vervult de
aarde. Genesis 9 : 1.

na, en niet maar *zijn* daar". Was wordt nu niet bericht, dat na 's menschen val, door den vloek, zeker aantal eerst tamme dieren, wild geworden zijn; maar er staat met zoovele woorden, dat ze reeds *er* de mensch verscheen, wild *waren*. Hierbij heeft het echter onbeslist, of deze wilde dieren reeds aantonde tot bouden vieren aan hun veralindingswoede, m.a.w., of ze reeds terstond na hun optreden op het tamme veer aanvielen om het te verslinden. Dan toch zou niet alleen het tamme veer, maar ook de mensch in zeer ernstig gevaar hebben verkeerd, om reeds den eersten dag van zijn bestaan aan tiger, leeuw of panter

verstaan we niet nu 230, dat in Gen. zijgen van Gen. 1 : 28 ook de temkracht besloten lag, dan is zulks in dezer voege te verstaan, dat er tweeërlei middel voor den mensch zou zijn, om de dierenwereld te beheerschen: de meer algemeene, dat hij door wapenlust van leeuw en tijger meester werd, maar ook de bijzondere, dat hij, zoolang die wapenen hem nog niet ten dienste stonden, de beschikking kreeg over een hypnotiseerende en temmende macht, waardoor hij 't wild gedierde van zich af kon houden. Dit kwam dan ook al aanstands uit, toen de Heere God de dieren tot Adam bracht, om te zien, hoe hij ze noemen zou, en toen Adam, wel verre van in doodsaangst te dalen, rustig staat bleef, elk der dorrag in zijn aard, en in 't woord uitsprak den indruk dien hij van elk der ontving. Dat was dan de naamgeving der dieren. Dit alles echter greep plaats vóór den val, en op zichzelf is het reeds begrijpelijk, dat dit vermogen door de geestelijke inwerking van den mensch afnam, en, naar gelang de mensch wapenlust tot verweer kreeg, al meer daalde, tot het nu hoogstens nog bij een enkelen dierentemmer of slangenbesweerder zich vooral in het Oosten vermoont. Er moet daarom wel zeer zeker met beide gerekend worden, en met de daad Gods, waardoor het wild gedierde aanvaankende in toom gehouden werd, en met het

Toch blijkt hier niets van. Noach is heer en meester; beschikt alles naar het bevel dat hij van zijn God ontvangen had; in de ark wordt al wat zich roerde meegenomen en onderhouden; en als de wateren weer gedaald zijn, laat Noach, op Gods bevel, weer alle dier over het aardrijke uitgaan. Spreekt het nu niet van zelf, dat hier geheel deselfde temkracht moet gewerkt hebben! Temkracht die van God uitging en den hartstocht van het wild gedierde inhield, en temkracht in den mensch om zich tegenover het wild gedierde veilig te stellen? Inzover in het loslaten van het wild gedierde de vloek sprak, wordt deze vloed door den Zondvloed niet opgeheven. Het kan zeer wel zijn, dat enkele diersoorten teloor gingen, en wat men nu nog in de fossielen onder den aardbodem vindt, omtrentig dit vermoeden zelfs, doch dit doet aan de hoofdzak niet af. Er begint na den vloed een nieuwe menschheid, en tot zekere hoogte kan men zeggen, dat ook veel diersoorten een nieuw geslacht begonnen. Maar, ook al wordt toegegeven, dat hierbij gedeeltelijk verandering kan zijn ingetreden, in hoofdzak is het na den Zondvloed toch niet anders dan een voortzetting van wat vóór den Zondvloed geweest is, alleen met uitsondering van wat plaats greep in de menschenwereld. Ook daarin toch waarden zonde en vloek wel voort, maar niettemin is de titanische peretenheden, waartoe het in Noachs dagen gekomen was, althans ten deele gestuit. Er begint een ander menschelijk leven. In Sem's en Japhets geslacht ontwikkelt zich iets, dat een betere toekomst belooft. En hetgeen in Cham opkomt, draagt wel een half-demonisch, maar toch niet meer het vroegere titanische karakter.

In verband hiermede nu is het van belang,

Doch hierbij blijft het niet. Bijkaars was de verwildering ook van de dierenwereld na den val zeer toegenomen. De tenkkracht die van 's menschen geest op het dier persoonlijklijk uitging, was geminderd. De mensch moest alzoo nu geweld aanwenden, om het wilde dier door schrik en ontzetting ten onder te houden. Doch hieruit volgde dan ook, dat te meer het menscheleijk element in den mensch tegenover het dierleijk hoog moest worden gehouden. Dit nu komt uit in tweeeel. In de eerste plaats daarin, dat den mensch wel wordt toegestaan, zich met vleeschspijzen te voeden, — iets wat hij alreede ook vóór den Zondloed

Dat hierin de instelling van de Overheid en de strafrechtelijke rechtspleging ligt, is duidelijk. Het is, zoo staat er, niet van den mensch dat deze zaak zal uitgaan, maar van God. God zal 't bloed des menschen *eischen*. Dit is de instelling van het strafrecht. Dit eischen toch doet God door de menschelijke Overheid. Het had ook kunnen zijn, dat de Heere bedoeld had. Als een leeuw een mensch doodt, zal Ik zelf dien leeuw dood doen neervallen". Doch nu geschiedt het niet. Het kan dus op niets anders doelen dan dat de mensch aan sulke een dier den kop zou afhouwen. En dit te meer omdat er uitdrukkelijk bij staat, dat niet God hem dood zal laten neervallen, maar dat Hij hem door 's menschen hand zal vellen. Dit nu laat zich alleen verstaan, zoo bedoeld is, dat God de Overheidsmacht en tegelijk het Strafrecht als een zegen voor ons geslacht invoert, om juist hierdoor de woede van het dier en evenzo van den verdierlijken mensch te bezweren. Uitdrukkelijk wordt ons dit hier zegenbaar, en de Noachitische zegen strekt alsoo om den zegen, die in het Paradijs verleend was, in weerwil van den vloek, in hoofdzake te bevestigen, en om er voorts die verscherping en versterking aan toe te voegen, die door het intreden van de almee- ne verwildering noodzakelijk was ge- worden. Hierbij doelde Gods openbaring er op, om den mensch als geslacht in stand te houden, tegen vernietiging te vrijwaren, en in zijn overmacht tegenover de natuur te handhaven. Van heel de Schepping was de mensch, als beeldrager Gods, de kroon. Die mensch liep gevaar om te midden van die algemeene verwildering uitgeroeid te worden. Dit nu moest worden te keer gedaan. Middel hiertoe was de zegen- ordinantie na den Zondvloed, die in vers 7 dan ook eindigt met de herhaling van de zegenspreuk: „Maar gij leden, weest vrucht- baar; teelt overvloedigly voort op de aarde, en vermengvuldigt u." En daarop volgt dan de tweede zegenordinantie in de afsluiting van het Noachitisch verbond, iets wat afzonderlijke toelichting eischt.

DR. A. E.

„Doning maken”.

Jesus antwoordde en zeide tot hem: Zoo iemand mij lief heeft, die zal mijn woord bewaren; en mijn Vader zal hem liefhebben, en wij zullen tot hem komen, en zullen woning bij hem maken.

Er blijft altoos tweerlei. Er komt door het geloof een gemeenschap van ons met Jesus tot stand, maar ook evenso omgekeerd een gemeenschap van Jesus met ons. Tot zelfs in de beelddpraak komt dit uit. Als Jesus, opstaande om over de beke Kedroun naar Gethsemané te gaan, tot zijn Jongeren zeet: Ik ben de wijn-